

Arrest

nr. 92 496 van 30 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 23 mei 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 30 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 22 november 2007 een asielaanvraag in.

Op 15 juli 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers dienen beroep in tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrestnummer 19 345 van 27 november 2008 de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigt.

Op 11 december 2008 wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker gegeven.

Op 31 december 2008 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in. Op 25 januari 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Verzoekers dienen een beroep in tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 29 april 2010 bij respectievelijk arrestnummers 42 682 en 42 681 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 4 februari 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort vreemdelingenwet). Op 15 juli 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk wordt verklaard.

Op 30 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 15.07.2009 heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Verzoeker A, G. haalt medische elementen aan. De arts- attaché evalueerde deze gegevens (zie kopie in omslag in bijlage) en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst, Rusland, en dat er geen bezwaar is om te reizen. De arts- attaché concludeert dat:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoeningen, hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Rusland.

Betrokkene kan Reizen.

Psychiater meldt nood aan mantelzorg door familie.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Rusland.”

De aanvraag diént derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Op 3 april 2012 wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker gegeven.

Op 22 juni 2012 dienen verzoekers een derde asielaanvraag in. Op 26 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 1 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort vreemdelingenbesluit), van artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden. Tevens voeren zij een manifeste beoordelingsfout aan. Zij lichten hun middel als volgt toe:

“4.1.1. Conform art. 1 Vreemdelingenwet worden de aangelegenheden met betrekking tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen door de Minister uitgeoefend. Ook art. 1 van het KB dd. 08/10/1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt bepaald dat deze bevoegdheden door de Minister worden uitgeoefend.

4.1.2. Evenwel wordt in het art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden gesteld dat de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie de voogdijbevoegdheid heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken.

4.1.3. Evenwel heeft de Raad van State geoordeeld in het arrest met n° 218 951 dd. 19/04/2012:

« Considérant qu'il ressort de la requête que le recours est plus spécialement dirigé contre les articles 5 et 8 de l'Arrête royal de 20 septembre 2009 modifiant l'Arrête royal du 14 janvier 2009 fixant certaines attributions ministérielles attaqué ; que ces dispositions (...), respectivement, à l'attribution, notamment au Secrétaire d'Etat à la Politique de migration et d'asile, de la compétence de « tutelle » à l'égard de l'Office des étrangers, du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides et du Conseil du Contentieux des étrangers, et à la prise d'effet de l'arrête royal attaqué, ne s'appliquent nullement ni n'ont vocation à s'appliquer à la requérante ; que la compétence de « tutelle » ainsi visée est en outre étrangère à celles relatives à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en tant que tels, de sorte que la requérante, fût-elle ressortissante étrangère, ne risque pas non plus d'en subir, directement ou indirectement, les effets ; »

4.1.4. Mutatis mutandis dient dezelfde redenering te worden toegepast. Het KB van 08/01/2012 heeft het KB van 14/01/2009 vervangen. Dat de voogdijbevoegdheid van de Staatssecretaris zoals vervat in art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 vreemd is aan deze met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bijgevolg zijn noch de Staatssecretaris, noch de gemachtigde bevoegd om individuele beslissingen te nemen inzake aangelegenheden met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

4.1.5. Dat de bestreden beslissing derhalve onwettig is.”

2.2. Het is niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

De artikelen 1 tot en met 4 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepalen het volgende:

“Art. 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. Vande Lanotte en G. Goedertier, Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. Joassart, “*Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux*”, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen met toepassing van de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 blijkt dat mevrouw M. De Block benoemd werd tot “*Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie*”. Bij koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden werden de bevoegdheden omschreven van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Zij heeft onder meer de voogdij over de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan niet betwist worden dat deze dienst belast is met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het blijkt alleszins uit het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Derhalve is de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, ook bevoegd voor wat betreft de voormelde materie. Er dient immers als principe gehanteerd te worden dat de staatssecretaris net als een minister bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft en zulks blijkt ook uit haar titel. Bijgevolg kan worden aangenomen dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1, 2° van de vreemdelingenwet en in artikel 1, 1° van het vreemdelingenbesluit en in dit verband op een evenwaardige wijze als een minister individuele beslissingen kan nemen. Zij kan eveneens op een evenwaardige wijze als een minister deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar, voor zover de vreemdelingenwet dit toelaat.

Voorts moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet en dat deze bepaling voorziet dat de gemachtigde van de minister *c.q.* de staatssecretaris enkel een verblijfsrecht om medische redenen kan toekennen wanneer hij vaststelt dat de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar men verblijft.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze beslissing genomen werd door mevrouw S.G., attaché bij de “*Algemene Directie Vreemdelingenzaken*”. Overeenkomstig artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister *c.q.* de staatssecretaris die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd om een beslissing in toepassing van artikel 7, § 1 van de vreemdelingenwet te nemen.

Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing zou genomen zijn door een onbevoegd ambtenaar of met miskennis van artikel 1 van de vreemdelingenwet, artikel 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012. De uiteenzetting van verzoekers laat evenmin toe te besluiten dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Het gegeven dat de Raad van State in het arrest nr. 218.951 van 19 april 2012 oordeelde dat een vreemdeling geen belang heeft bij het aanvechten van een artikel uit een koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden kan aan voormelde vaststelling geen afbreuk doen. In voormeld arrest wordt, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen, namelijk niet geconcludeerd dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet bevoegd zou zijn inzake “de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”. Er wordt slechts geduid dat voormeld koninklijk besluit louter voorziet dat een staatssecretaris “de voogdij” heeft over bepaalde diensten en dat deze voogdijregeling op zich geen betrekking heeft op diens bevoegdheid inzake “de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” zodat de vreemdeling in kwestie geen belang heeft bij de vernietiging van de artikelen 5 en 8 van het koninklijk besluit van 20 september 2009.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM) en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekers lichten hun middel als volgt toe:

“4.2.1.

De bestreden beslissing is manifest foutief omdat het, volgens de toepasselijke wetsbepaling ten tijde van verzoekers aanvraag én de beslissing van ontvankelijkheid, niet toekomt aan de adviserende geneesheer om de beschikbaarheid en de betaalbaarheid van de noodzakelijke medische zorgen te onderzoeken.

Nochtans worden de beschikbaarheid en de betaalbaarheid van de noodzakelijke medische zorgen in het dossier

van de verzoekende partijen blijkens de bestreden beslissing én het advies net wel door de arts-adviseur én niet door de Dienst Vreemdelingenzaken zelf onderzocht.

4.2.2.

Het valt inderdaad op dat enkel de adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken de betaalbaarheid en de beschikbaarheid onderzoekt.

4.2.3.

Dit is manifest een schending van de wet aangezien de beschikbaarheid en de betaalbaarheid niet valt onder de adviesbevoegdheid van de arts-adviseur.

Ondermeer stelt de arts-adviseur :

“Overigens lijkt het weinig waarschijnlijk dat betrokkene in Rusland (...) geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben (...) voor (tijdelijke) financiële hulp.

Bovendien blijkt uit de asielverklaring dat betrokkene 8000 euro aan een smokkelaar betaalde en twee chauffeurs.

(...)

Alle Russische burgers hebben recht op gratis gezondheidszorg die door de overheid gegarandeerd wordt via een systeem van een verplichte ziektenkostenverzekering (OMS).

(...)

Verder kan betrokkene beroep doen het REAB - programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun re-integratie.

(...)”

Dergelijke uitlatingen behoren duidelijk niet tot het takenpakket van een dokter en kunnen niet aanvaard worden.

Het is dan ook geen zorgvuldig bestuur vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken om dit advies, ondanks de bevoegdheidsoverschrijding, ook met betrekking tot de beschikbaarheid en de betaalbaarheid over te nemen zonder zelf het noodzakelijke onderzoek te voeren.

4.2.4.

De voorliggende praktijk waarbij de arts uitspraken doet over de financiële situatie doet meer dan de wenkbrauwen fronsen.

4.2.5.

Trouwens, er dient waargenomen te worden dat ook de gegevens van het IOM waarop de arts zich baseert om te stellen dat er betaalbaarheid en beschikbaarheid is van de medische zorgen, éézijdig belicht worden.

Inderdaad, de verzoekster merkt dat er toch wel degelijk nuances in de toegang tot de gezondheidszorg zijn omdat het IOM zelf aangeeft dat de gezondheidszorg nogal moeilijk is.

a)

De gezondheidszorg wordt klaarblijkelijk onvoldoende ondersteund vanuit de overheid. Er zouden niet genoeg financiële middelen zijn om een medische zorg van hoog niveau te garanderen.

b)

Medisch materiaal is verouderd en er is een tekort aan personeel, c)

Hierdoor gaat de kwaliteit van gratis gezondheidszorg achteruit.

De verzoekster geeft een deel weer van het rapport van IOM dat zij terugvond :

"IOM accepteert geen enkele verantwoordelijkheid voor enige conclusies of resultaten genomen op basis van de informatie in dit document.

Gezondheidszorg Algemene beschrijving van de gezondheidszorg situatie

Medische zorg wordt in de Russische Federatie zowel verzorgd door de staat als door private instituten. Het overgrote deel van de medische instituten is van de staat; de private sector ontwikkelt zich echter snel. Niettemin is de situatie van de gezondheidszorg in Rusland nogal moeilijk: het wordt onvoldoende gefinancierd vanuit de overheid - maar voor de helft van het benodigde bedrag, volgens de Minister van Gezondheid en Sociale Ontwikkeling.

Ongeveer 80% van de medische staatsinstituten worden gefinancierd vanuit regionale en/of gemeentelijke budgetten, welke niet genoeg financiële middelen hebben om medische zorg van hoog niveau veilig te stellen. Medische instrumenten zijn vaak verouderd; eerstelijns medische instituten hebben te weinig personeel, ongeveer 60% van het noodzakelijke personeel is aanwezig. Dit heeft als resultaat dat de kwaliteit van gratis gezondheidszorg achteruit gaat.

De afgelopen jaren heeft de noodzaak om de kwaliteit van medische zorg voor de Russische bevolking te verbeteren prioriteit gekregen bij beleidsmakers en het is opgenomen in het Nationale Plan Gezondheidszorg, met als status nationaal project. Door de gevolgen van de demografische crisis in Rusland (de bevolking neemt jaarlijks af met 800.000 tot 1 miljoen mensen) en de veroudering van de bevolking, zijn de belangrijkste doelen van de gezondheidszorg het terugdringen van het sterftcijfer onder kinderen en het verhogen van de levensverwachting door meer effectieve en professionele medische zorg en het op tijd starten van preventieve behandeling.

Het Ministerie van Gezondheid en Sociale Ontwikkeling

(...)

Voetnoot = "Russische burgers die aan de volgende ziektes lijden hebben recht op gratis medicijnen: macrogenitosomia; disseminated sclerosis; myasthenia; myopathy; cerebellar ataxia; Parkinson; glaucoma; psychische ziektes; adrenocortical insufficiency; AIDS en HIV; Schizophrenie en epilepsie; systemische chronische huidziekten; bronchiale asthma; reuma en reumatische jicht en lupus erythematosus; Bechterew diabetes; hypophysial syndroom; cerebral spastic infantile paralyse; hepatolenticular [(progressief) lenticular; phenylketonuria; intermitterend porphyria; kanker; bloedziekten; stralingsziekte; lepra; tuberculose; acute brucellosis; chronische urologische ziektes; syfilis; patiënten met een hartinfarct (gedurende de eerste 6 maand); aorta en hartklep vervanging; transplantatie van organen als ook kinderen lijdende aan mucoviscidosis; kinderen jonger dan 3 jaar en kinderen jonger dan 6 jaar uit grote gezinnen.."

Zie : (...)

4.2.7.

De opmerkingen hierboven vermeld tonen derhalve aan dat de bestreden beslissing manifest foutief gemotiveerd is, niet zorgvuldig is samengesteld en niet gebaseerd is op een correcte feitenvinding. Tevens is deze beslissing het resultaat van een onjuiste toepassing van de wet."

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip

'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de door verzoekers ingeroepen medische aandoeningen hoewel ze op zich kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, voor verzoekers geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien een behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Rusland. Verweerder gaf hierbij aan zich te steunen op het medisch advies van de arts-adviseur, dat integraal bij de beslissing werd gevoegd. Verzoekers citeren in het verzoekschrift passages uit dit advies zodat zij aantonen de motieven te kennen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoekers voeren bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht die *in casu* dient te worden onderzocht in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit de laatste alinea van voormelde bepaling blijkt dat niet alleen de beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, doch ook de beoordeling van de mogelijkheden van behandeling en de toegankelijkheid van behandeling weldegelijk behoort tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer die hierover een advies verschaft. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij menen dat de beoordeling van de beschikbaarheid en de betaalbaarheid niet valt onder de adviesbevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer.

Verzoekers betogen dat het onzorgvuldig is van de verwerende partij om dit advies ondanks de bevoegdheidsoverschrijding door de arts-adviseur over te nemen zonder zelf het noodzakelijke onderzoek te voeren.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk bevoegd was een advies te geven over de mogelijkheden van medische behandeling en de toegankelijkheid ervan in het land van herkomst, zodat het geenszins onzorgvuldig is van verweerder zich voor zijn beslissing te steunen op het advies van de ambtenaar-geneesheer.

Verzoekers menen tevens dat de ambtenaar geneesheer de gegevens van de IOM eenzijdig belicht. Zij citeren passages uit hetzelfde rapport waaruit volgens hen blijkt dat de gezondheidszorg onvoldoende ondersteund wordt vanuit de overheid; dat het medisch materiaal verouderd is; er een tekort is aan personeel waardoor de kwaliteit van de gratis gezondheidszorg achteruit gaat. Uit het advies van de arts-geneesheer van 21 maart 2012 blijkt evenwel dat verzoekers slechts een deel van de motieven van het advies citeren. Zo vermeldt het advies van de arts-adviseur eveneens het volgende:

“Wat betreft de verwijzing naar de slechte staat van de gezondheidszorg in Rusland, een artikel uit ‘Prospekt’ en de verwijzing naar namaakmedicijnen op de Russische markt dient er opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkenen zelf aanhaalt dat Rusland momenteel investeert in medische apparatuur omdat de overheid een hogere prioriteit in de gezondheidszorg heeft gegeven. De advocaat verwijst eveneens naar de minister van Volksgezondheid en Sociale zaken die de opdracht heeft om zich tot 2020 te verdiepen in de hervorming van de gezondheidszorg en naar de Wereldbank die haar ondersteuning biedt voor de verbetering van de gezondheidszorg. Tevens dient opgemerkt te worden dat een verblijfstitel kan niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de medische zorgen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen lopen. Het gaat erom na te gaan of de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat, zijn de verschillende nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat.”

Hieruit blijkt dat de adviserende arts bij het nemen van zijn advies wel degelijk rekening hield met de moeilijkheden waarmee de gezondheidszorg in Rusland geconfronteerd wordt. Bovendien stelt de Raad vast dat de passage uit het rapport van IOM, die verzoekers citeren, eveneens stelt dat *“de afgelopen jaren de noodzaak om de kwaliteit van medische zorg voor de Russische bevolking te verbeteren prioriteit (heeft) gekregen bij de beleidsmakers en het is opgenomen in het Nationale Plan Gezondheidszorg, met als status nationaal project.”* Het citaat dat verzoekers aanhalen, is aldus veel genuanceerder dan ze zelf laten uitschijnen. Ook met dit gegeven heeft de arts-adviseur rekening gehouden bij de beoordeling van de toegankelijkheid.

Het feit dat verzoekers niet tot een verblijf in België worden gemachtigd, ondanks de moeilijkheden die de gezondheidssector in Rusland kent, heeft dan ook niet tot gevolg dat hun recht op leven wordt miskend of dat zij onderworpen worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland, zij kunnen reizen en mantelzorg door familie is nodig volgens het advies van de arts-attaché. Deze laatste vaststellingen worden door verzoekers niet betwist, laat staan weerlegd. Er dient tevens op gewezen te worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk).

De Raad stelt dan ook vast dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen met welke gegevens de ambtenaar-geneesheer geen rekening hield bij het geven van zijn advies. Evenmin tonen zij aan met welke gegevens de verwerende partij nog rekening had moeten houden. Verzoekers tonen met hun

betoog dan ook niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat de medische zorg die verzoekers nodig hebben niet beschikbaar of niet toegankelijk zou zijn voor hen. Een schending van artikel 9~~ter~~ van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en/of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekers eveneens de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoekers niet uiteenzetten op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN